

ЮЛИАНА МАНОВА
БАЩА ТИ УМРЯ ОТ ТОВА

chitanka.info

Керъл застана пред огледалото и критично огледа млечнобялата си кожа. Проклетата пъпка пак се бе появила. Всяка година в края на август, малко преди рождения ѝ ден, тя неизменно беше там — на лявата ѝ буза. Поогледа я хубаво и с неподозирана ярост я изстиска. Майка ѝ Нора хиляди пъти ѝ бе казвала да не го прави. Всеки път повтаряше: „Не я стискай, Кери! Това ще те убие. Баща ти умря от това.“ Естествено Керъл никога не слушаше и винаги тайно я изстискваше. Тя се чудеше как може нещо такова да е толкова упорито. Нора ѝ бе казала, че още на втория си рожден ден е имала едва забележимо петънце на бузата. И ето — рожденият ѝ ден беше вдругиден и пъпката се бе появила. Навършваше двацет и седем години. Все още живееше при майка си. Баща ѝ бе умрял отдавна, тогава малката Кери беше само на две годинки. Той бе починал малко преди двацет и седмия си рожден ден. Керъл така и не успя да изкопчи от какво е загинал. Щом споменеше за това пред Нора, тя се свиваше, очите ѝ се разширяваха и се разтреперваше неудържимо. След няколко опита Кери се отказа и престана да пита майка си. Гледаше колкото може по-рядко да споменава баща си. Сега изглеждаше, че Керъл никога не бе имала баща, а Нора — съпруг.

Жената се откъсна от спомените и отново се погледна в огледалото. Майка ѝ спеше в съседната стая и беше добре. Кери трябваше да изчака до един и половина, защото Нора отново я бе спряла с нелепите си твърдения, че ще умре от това. Тази вечер беше особено настоятелна. Накарала я бе да се закълне, че няма да докосва упоритото образуване. Керъл беше промърморила нещо, но тя самата не го смяташе за клетва, която не може да бъде нарушена. Така че стисна пъпката за последно и щеше да си легне, ако не бе забелязала странния цвят на гноята — небесносин. Кери погледна лицето си внимателно. Наистина беше синьо и пъпката бе преминала в хубав цирей. Жената го докосна с любопитство и от него потече още небесносиня гной. Цирейт придоби ужасяващи размери. Вече беше почти три пъти колкото преди малко. Керъл се опита да се овладее. Тя стисна силно очи. Такива неща не ставаха в нормалния свят. Това беше просто един лош сън и ей сега щеше да се събуди. Жената отвори рязко очи. Цирейт си беше там и дори още по-зле — като се загледа, тя видя в него пулс, различен от нейния. Това бе невъзможно! В безсилна ярост, Керъл стисна невъзможното образуване. От него бликна още от

гадната течност, самият цирей стана двоен. Сега заемаше цялата кожа до устата и носа на Кери и пулсираше неприятно. Тя изпадна в истерия. Бясно започна да мачка пъпката и при всяко притискане тя ставаше все по-голяма и по-голяма, докато накрая зае половината лице на жената. На пода се бе образувала малка локвичка гной. С усилие на волята Керъл се овладя и се погледна с отвращение и страх. Половината ѝ лице, което беше заето от небесносиньото нещо, изглеждаше ужасно, сякаш там се бе появил огромен тумор, и непрекъснати течения преминаваха от челото към брадичката ѝ и обратно. Внезапно през главата ѝ премина парализираща мисъл — ами ако приказките на Нора бяха верни? Това нещо изглеждаше способно да убива, нищо че беше в такъв нежен цвят.

В момента, когато съзнанието ѝ се опитваше да приеме истината, с глух звук главата ѝ експлодира. По огледалото и навсякъде наоколо се залепиха парченца мозък и кост. Кръвта изтичаше от безжизненото ѝ, обезглавено тяло. На пода, близо до нея, синята гадост започна да се събира на едно място. Когато се съгъсти достатъчно, съществото тръгна със звук, напомнящ пълзенето на охлюв, но много по-силно. То запълзя към съседната стая, където спеше Нора, сякаш забравила за ужасната смърт на мъжа си и все още ненаучила за гибелта на дъщеря си.

Когато на сутринта жената се събуди и видя тялото на Керъл, отвори уста в безмълвен писък и горчиви сълзи се застичаха по лицето ѝ. Но щом забеляза пъпката на бузата си, очите ѝ се разшириха и тя взе решение. Тръгна към спалнята, където държеше пистолета си.

Самотен изстрел разцепи тишината. Няколко подплашени гълъба литнаха, но бързо се върнаха по местата си. Та откъде можеха да знаят, а и какво ли ги интересуваше, че този изстрел означава край на човешки живот.

13 декември 1997

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.